

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 23.537 van 24 februari 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van onbekende nationaliteit te zijn en van afkomstig te zijn van Kosovo, op 31 december 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard, beslissing aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 5 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 maart 1999 dient eerste verzoeker een asielaanvraag in.

Op 19 maart 1999 vervoegt tweede verzoekster, de echtgenote van eerste verzoeker, haar echtgenoot en dient op 22 maart 1999 eveneens een asielaanvraag in.

Op 4 juni 1999 dienen verzoekers een aanvraag in om de bijzondere status van tijdelijk beschermde te verkrijgen. Op 8 juni 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot toekenning van het bijzondere statuut van tijdelijke bescherming voor de Kosovaren.

Op 13 juli 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf.

Op 28 januari 2000 dienen verzoekers een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 2, 2° en artikel 2,3° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Op 23 oktober 2001 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van regularisatie.

Tegen deze beslissing tekent verzoeker een beroep tot schorsing en een annulatieberoep aan bij de Raad van State. Bij arrest nr. 129.606 van 23 maart 2004 wordt de beslissing tot weigering van regularisatie van 23 oktober 2001 vernietigd.

Op 19 maart 2002 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 juni 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. Bij arrest nr. 152.971 van 21 december 2005 wordt het beroep tot nietigheidsverklaring verworpen door de Raad van State.

Op 12 juli 2004 neemt de minister van Binnenlandse Zaken een nieuwe beslissing tot weigering van regularisatie, nadat de vorige vernietigd werd.

Op 30 juli 2004 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 3 augustus 2004 wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf van 19 maart 2002 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken zonder voorwerp verklaard.

Op 25 oktober 2004 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 10 november 2005 wordt de tweede aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken zonder voorwerp verklaard.

Op 26 januari 2006 dient eerste verzoeker voor zijn echtgenote en zichzelf een derde aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 9 november 2006 wordt de derde aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken zonder voorwerp verklaard.

Op 2 april 2007 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 18 november 2008 wordt de vierde aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zonder voorwerp verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Betrokkenen zijn ingeschreven bij de Regularisatiecommissie en hebben een negatieve beslissing gekregen inzake hun aanvraag tot regularisatie op grond van de wet van 22.12.1999. Artikel 16§1 van deze wet verbiedt immers wanneer de Regularisatiecommissie is gevat met een verzoek, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf krachtens art. 9.3 van de wet van 15.12.1980. Dit verbod geldt niet alleen op het ogenblik waarop de aanvraag wordt verworpen, maar zolang genoemde wet van 22.12.1999 van kracht is.

Niettemin kunnen betrokkenen de elementen in verband met de artikels 3 en 8 van de Europese Conventie voor de Rechten van de Mens laten gelden in het kader van een nieuwe aanvraag conform artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 of op die basis een verlenging vragen van hun bevel om het grondgebied te verlaten, wat het voorwerp zal uitmaken van een grondig onderzoek door de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Ontvankelijkheid

Ambtshalve dient te worden onderzocht of verzoekers belang hebben bij het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Overeenkomstig artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996). Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Verzoekers ontkennen niet dat zij een aanvraag tot regularisatie hebben ingediend overeenkomstig de bepalingen van de wet van 22 december 1999 en dat dit verzoek door de minister van Binnenlandse Zaken werd afgewezen. Artikel 16 van de wet van 22 december 1999 luidt als volgt:

“De indiening van een aanvraag op grond van artikel 2 verbiedt de aanvrager om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De indiening, na de inwerkingtreding van deze wet, van een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de voornoemde wet van 15 december 1980 verbiedt de aanvrager om, gelijktijdig of daarna, een aanvraag in te dienen op grond van artikel 2.”

De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat de tekst van artikel 16 van de Regularisatiewet duidelijk is en op het eerste gezicht geen beperking in de tijd stelt met betrekking tot het verbod om een latere regularisatieaanvraag in te dienen (RvS 14 maart 2007, nr. 168.914; RvS 27 oktober 2006, nr. 164.179; RvS 12 april 2006, nr. 157.529 en RvS 23 januari 2003, nr. 154.039). Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog

Arbitragehof), naar aanleiding van een prejudiciële vraag van de Raad van State, in het arrest nr. 103/2003 van 22 juli 2003 overwogen dat:

“Het (...) juist (is) dat de vreemdeling wiens regularisatieaanvraag, ingediend op grond van de wet van 22 december 1999, werd verworpen, nadien evenmin vermag een nieuwe procedure in te leiden op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, zelfs wanneer hij meent zich te kunnen beroepen op buitengewone omstandigheden die van die aard zijn dat zij kunnen verantwoorden dat hij zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden niet heeft ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Die onmogelijkheid is (...) het gevolg van een keuze inzake de te volgen procedure die door de vreemdeling zelf (...) (wordt) gemaakt en waarvan de gevolgen door de wet (...) (zijn) bepaald.

De in artikel 16 besloten maatregel is van die aard dat hij een einde kan maken aan een voortdurende indiening van nieuwe verblijfsaanvragen op grond van artikel 9, derde lid. (...)

*Die bepaling kan (...) evenmin als onevenredig worden beschouwd. Enerzijds, verhindert niets immers de vreemdeling om, met toepassing van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; anderzijds, indien de vreemdeling onwettig in België verblijft, wordt zijn toestand niet minder onwettig door het feit dat die toestand voortduurt.
(...)”*

Uit het voorgaande volgt dat bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing van 18 november 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, de verwerende partij niets anders vermag dan opnieuw dezelfde beslissing te nemen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan derhalve aan verzoekers geen nut opleveren.

Uit het arrest van het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) nr. 103/2003 van 22 juli 2003 blijkt dat voor de toepassing van artikel 16 van de Regularisatiewet het determinerende criterium is of de betrokkene al dan niet een regularisatieaanvraag heeft ingediend op grond van de Regularisatiewet. In bevestigend geval betekent dit dat artikel 16 van de Regularisatiewet wordt toegepast en dit zonder onderscheid van de buitengewone omstandigheden die worden ingeroepen bij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat gezien de in de wet van 22 december 1999 opgenomen verbodsbepaling, waarvan de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet mag afwijken, verzoekers geen belang hebben bij het beroep en dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat verzoeker de elementen *“in verband met de artikels 3 en 8 van de Europese Conventie voor de Rechten van de Mens (kunnen) laten gelden in het kader van een nieuwe aanvraag conform artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 of op die basis een verlenging vragen van hun bevel om het grondgebied te verlaten, wat het voorwerp zal uitmaken van een grondig onderzoek door de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken”*.

3. Gelet op de onontvankelijkheid van de hoofdvordering is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing,

als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.